

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری صاد
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶۰-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

واکنش اسماعیل عقیفه

به تعطیلی موقت پلتفرم پخش کننده سریال «سووشون»

تصمیمی خطرناک برای نمایش خانگی

سخت گیری های نهادهای نظارتی شامل آثاری می شود که مضمون و مفهوم خاصی را منتقل نمی کنند و صرفاً برای سرگرمی مخاطب تولید شده اند اما در مورد سریال «سووشون» بی شک چنین صفتی صدق نمی کند. نکته جالب این است که گاه شاهد آن هستیم آثار سطحی بیشتر مشمول مهربانی و همدلی دوستان ممیز می شوند. طبعاً من مخالف هر گونه سخت گیری و ممیزی نسبت به همه تولیدات متنوع نمایش خانگی و سینما هستم. مقایسه حاضر صرفاً برای تشریح روشن تر نظارت بیان شده است.

مجازات نامتناسب

اسماعیل عقیفه توضیح داده است: حال به مهم ترین نکته مطلب حاضر می رسم. به فرض که در سریال «سووشون» بنا به ضوابط ساترا تخلفی صورت گرفته باشد کدام قانون و مجوز حقوقی دستور به مسدود کردن یک پلتفرم که هزاران محتوای قابل پخش دیگر دارد می دهد؟ این همان اتفاق ترسناکی است که می تواند تیشه به ریشه نهال نوپای نمایش خانگی بزند. مقدمه ای که برای مطلب حاضر نوشتم ناظر به همین مطلب است. چرا شعار تولید در بخش سینما و سریال جدی گرفته نمی شود؟ آیا دستی نامرئی تلاش دارد مختصر تحرکی را که بخش خصوصی در حوزه فیلم سازی ایجاد کرده به محاق تعطیلی بکشد و خود در فضای بی رقابتی که ایجاد می کند فاتحانه بتازد؟ این بدعتی است که ممکن است گریبان همه پلتفرم ها را بگیرد. معروف است که قانون بد بهتر از بی قانونی است. تخلف از قانون بد هم نباید منجر به بی قانونی شود و مجازات تخلف هم باید همچنان در چهار چوب قانون صورت بگیرد. این نکته ای است که نباید از چشم فعالان نمایش خانگی - بخصوص بقیه پلتفرم ها - پنهان و مغفول بماند و به نظر من منطقی است که همه هنرمندان و مدیران پلتفرم ها یک صدا به این تصمیم ساترا معترض باشند.

امیدواری به خطای انسانی

عقیفه در پایان این یادداشت نوشته است: در خاتمه خوش بینانه امیدوارم این اتفاق ناشی از خطای انسانی باشد و مجوز گشایش پلتفرم نماوا به زودی زود صادر شود. در این صورت حل شدن مشکل پخش «سووشون» بسیار ساده تر خواهد بود. / ایسنا

سودهای حاصل از فروش قانونی آن خوش می کنیم؟ آنانی که دستی بر آتش دارند می دانند که بخش زیادی از فیلم های سینمایی تحت عناوین مختلف از بودجه دولتی بهره می برند. نگاهی به فهرست فیلم های سینمایی آخرین جشنواره فجر موید این نظر است و نیاز به توضیح اضافه ندارد. این گونه آثار به هیچ وجه هزینه ای را که صرف ساختشان شده بر نمی گردانند و البته این موضوع اهمیتی هم ندارد. این ها پول هایی است که روی سفره بودجه فرهنگی گستره می شود و خواص بنا به جایگاه شان لقمه ای از آن بر می دارند. در چنین اوضاعی باز هستند کسانی در بخش خصوصی که دل به دریا می زنند و فیلم و سریال می سازند. همه این ها را گفتم که برسم به بدعت جدید ساترا در مسدود کردن پلتفرم نماوا به بهانه پخش سریال «سووشون». برای من چنین حکمی بسیار عجیب است و بادر کی که از منطق حقوقی این حوزه دارم چنین تصمیمی قابل فهم نیست.

عدم تخطی آشکار

عقیفه در این یادداشت تاکید کرده است: در سریال «سووشون» نسبت به دیگر آثار نمایش خانگی و حتی تلویزیونی چندان خارج از ضوابط پخش عمل نشده است. در سخت گیرانه ترین حالت با چند ممیزی مختصر می شد کار را همانند بقیه سریال ها پخش کرد. در همین تلویزیون با همه سخت گیری های پخش در چندین سریال شاهد نمایش صحنه هایی بودیم که در پوشش زن ها از روسری استفاده نشده است. این اتفاق اگر در تلویزیون مجاز باشد قطعاً در نمایش خانگی هم بایستی مجاز باشد.

اعتبار اثر و سازنده

این تهیه کننده با تاکید بر اعتبار اثر و سازنده آن آورده است: رمان «سووشون» از آثار مهم ادبیات داستانی معاصر است. هم کتاب و هم نویسنده آن بارها مورد تقدیر قرار گرفتند. خانم نرگس آبیاری کارگردان محترم سریال نیز از کارگردانانی است که کارنامه فعالیت حرفه ای اش به شدت مورد تایید ساترا و سایر نهادهای فرهنگی هم سو با ساتراست. به اندازه ای که از قسمت اول سریال «سووشون» دستگیرم شده ایشان تلاش کرده اند حداکثر وفاداری به متن را در بر گردان سریالی آن مراعات کنند. آیا نباید رویکرد ساترا در مواجهه با این اثر با توجه به نکات فوق کمی متفاوت باشد؟ زمانی

در یادداشتی که اختصاصی در اختیار خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا) قرار داده است، در ابتدا با مروری بر فراز و نشیب های نمایش خانگی در ایران از دهه ۹۰، با اشاره به دشواری های جذب سرمایه خصوصی در این بازار نوظهور و ناشناخته، بر نقش حیاتی آن در ایجاد اشتغال برای هنرمندان تاکید کرده است.

در یادداشت تهیه کننده سریال هایی چون «زمانه»، «میوه ممنوعه»، «پس از باران»، «آنام»، «جیران» و «جنگل آسفالت» آمده است: از دهه نود که نمایش خانگی در ایران به راه افتاد، مسیر پُر فراز و فرود و البته دشواری را طی کرده است. به عنوان کسی که سال هاست در حوزه تهیه کنندگی فیلم و سریال فعالیت می کنم از همان آغاز شاهد تحولات مربوط به نمایش خانگی بوده ام؛ چه در زمانی که تلاش می شد صاحبان سرمایه را به این بازار نوظهور و البته ناشناخته علاقه مند کنیم و چه در زمانی که پلتفرم ها تمایل پیدا کردند به طور جدی در آن سرمایه گذاری کنند. به دلایل حرفه ای و علاقه شخصی و البته فراهم شدن بازار کار برای انبوه شاغلان حوزه فیلم سازی تمام تلاش را می کردم که تولید فیلم و سریال در بخش خصوصی تقویت شود، زیرا از طرفی از نزدیک شاهد بودم که چگونه تلویزیون با نگاهی سیاسی و جناحی موجب شده که بسیاری از هنرمندان - که زمانی با افتخار در آن حضور می یافتند - تمایلی به همکاری در فیلم و سریال های تلویزیونی نداشته باشند و از طرف دیگر می دیدم که سینما نیز در دوران جدید در همه جای دنیا هیمنه و محبوبیت سابق را از دست داده و اگر نبود راه اندازی شبکه نمایش خانگی، بیکاری انبوه هنرمندان این رشته بحرانی دیگر بر سایر مشکلات کشور می افزود. با وجود همه این ها بسیاری از اوقات به تردید می افتادم که چرا صاحبان سرمایه باید در جایی سرمایه گذاری کنند که چهار چوب و ضوابط روشنی ندارد و بسیاری اوقات وضعیت روحی و خلقی شخصی حقیقی - و نه حقوقی - می تواند پروژه ای که ده ها میلیارد هزینه صرف آن شده را به محاق توقیف دچار کند؟ در تمام این سال ها به وضوح می دیدم آنانی که عقل معاش دارند می توانند امکانات مالی شان را در هر جایی غیر از حوزه فیلم سازی، سرمایه گذاری کنند و از بازگشت اصل سرمایه و سود آن مطمئن باشند. پس چرا هنوز در این کشور فیلم می سازیم؟ چرا هنوز سریال می سازیم و با سماجت دل به اندک

